

ආගන්තුක
බාලවෝ

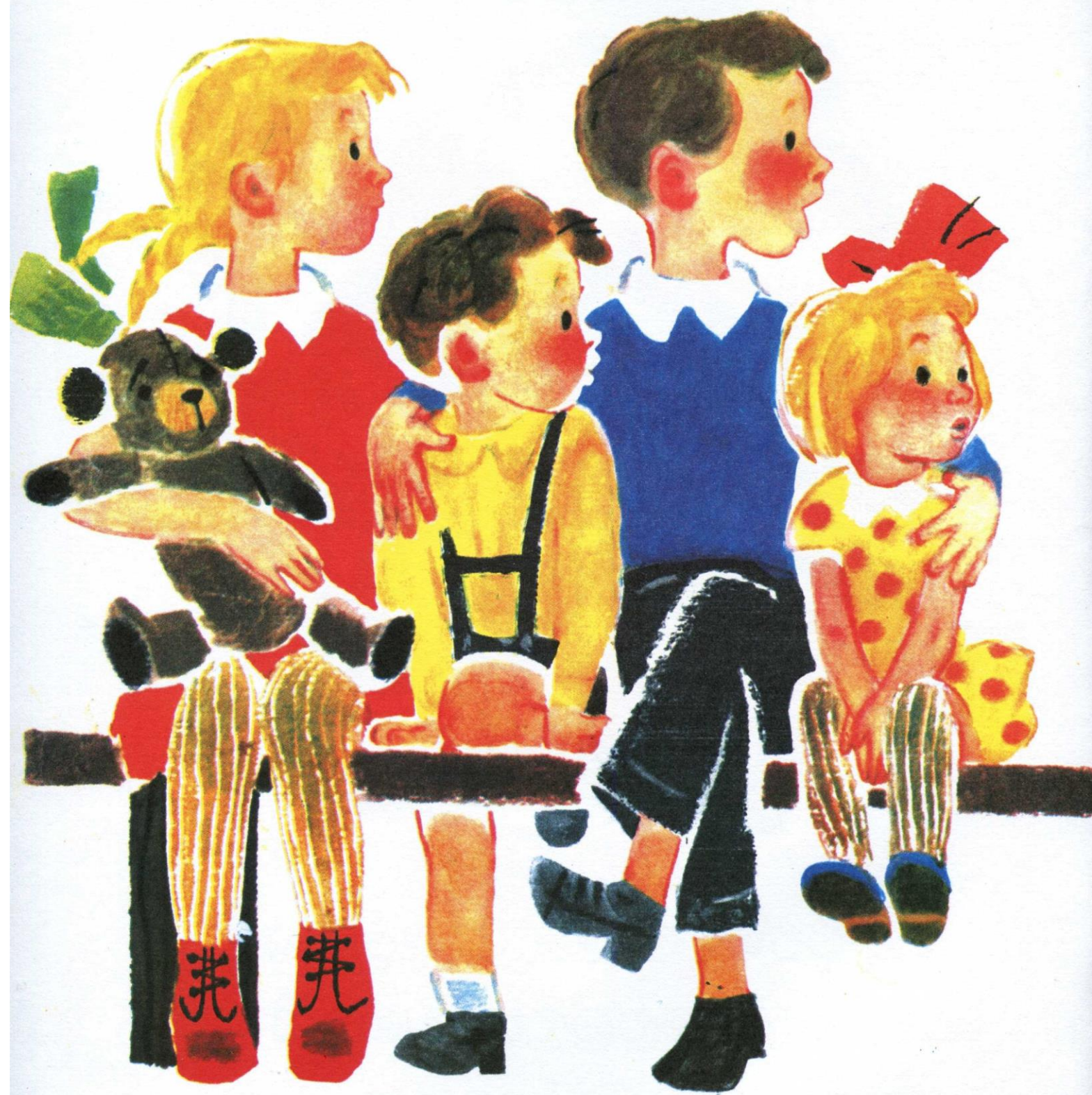

වෙහෙවත් පව්

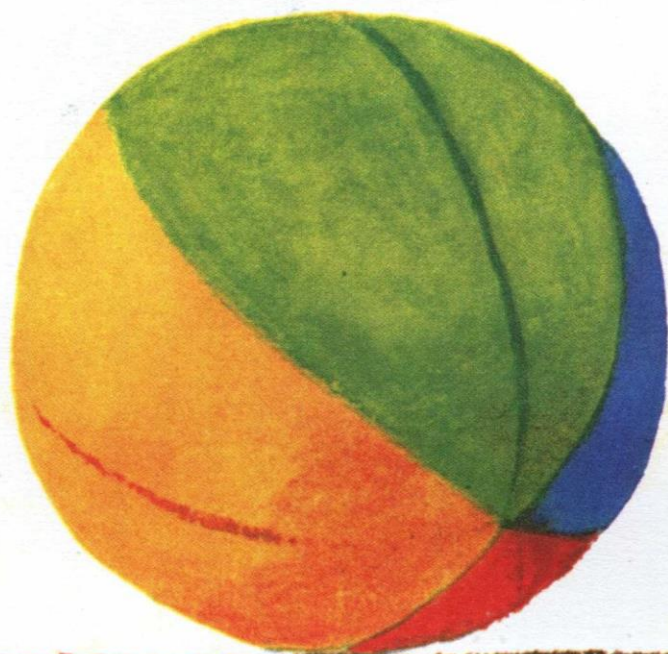

කරන්න රෝදෙට අහුවුණ,
දෙහි ලෙල්ලක් වගෙයි මුණ!
දැන හිකටේ රඳවාගෙන,
ඇයි යාළුවේ බුම්මාගෙන?

අඩ නින්දෙන් අවදි වෙලා,
 වගෙයි මුහුණ පුළුටු වෙලා!
 අත් දෙක පිටු පසට හෙළා,
 වෝවා යයි ඉවත බලා.

අප දෙසවන් නොබලන්නේ,
 අසලට වත් නැහැ ඒන්නේ,
 බෝලෙට නැහැ හිත යන්නේ,
 අඩන්නටයි සැරසෙන්නේ.

වෝච්ච අමතක නොවෙන්න,
හිතුවා පාඩමක් දෙන්න.
අප හැම දෙන බුම්මාගෙන,
හිටියා වෝච්ච පෙනෙන්න.

හතු පුමිඩාගෙන මෙන් වෙස් නැටුමට,
ආවා අප හැම වෝවා හමුවට!

ලබා සුරැවුණු, සිඟි,
දැරියකි විහිළුවට කැමති,
පිට පෙරළාගෙන නොල්පෙනි,
බස්සකු වාගෙයි හොට නැති!

“වෝවා! වෝවා! මේ බලපන්නේ!
උඹ වාගේමයි අප දැන් ඉන්නේ!”

වෝවා නම හිස ඔසවා,
තරහෙන් අප දෙස බැලුවා,
අකමැත්තෙන් හිස සැලුවා,
සිනාසෙන්නට වෙර දැරුවා.
සිනාව නවනනු බැරුවා,
වෝවා කොක්හඬ ලෑවා!

“උඹේ ලස්සන දැන් පෙනේද?”
නවත් නදින් අපි රැවිලා!

වෝවා දැන් අඳුනන්නට,
බැරි තරමට වෙනස් වෙලා.
උදයට අප හමුවන්නට,
එන්නෙන් ඔහු හිනාවෙලා!

ඔහුටම ගැළපෙන නමකුත් දැමීමා,
වෝවා - වෝවා - ඉස්සර බුමීමා!

ඉඳහිට සිතුණාත් බුමිමා ගන්නට,
අප දුන් පාඩම නැග එයි සිහියට!

